

Normalbudgettet skulde forelægges begge Tingene og Tillægslovene fordeles i ligeligt Forhold mellem disse. Lovene var gældende for en 2-aarig Finansperiode, idet Rigsraadet som tidligere kun skulde indkaldes hvert 2det Aar.

Uoverensstemmelser om Budgettet skulde endelig afgøres af et Fællesudvalg paa 15 Medlemmer fra hvert Ting, valgt ved Forholdstalsvalg.

Kongen kunde opløse Rigsraadet eller en af dets Afdelinger. Opløstes kun et af Tingene, skulde det andet Tings Møder udsættes, indtil hele Rigsraadet atter kunde samles; dette skulde ske inden 4 Maaneder efter Opløsningen. I et Tidsrum af 2 Aar maatte ikke mere end 2 Opløsninger finde Sted.

Forandringer i Grundloven kunde kun vedtages af Rigsdagen, naar over Halvdelen af hvert Tings samtlige Medlemmer stemte derfor.

Forfatningen skulde træde i Kraft den 1. Januar 1864, men de tyske Stormagter stillede straks Krav om, at den skulde ophæves. De andre Stormagter tilraadede at give efter for dette Krav. Dette skete ikke, hvilket blev den formelle Anledning til Krigen 1864.

Efter Afstaaelsen af Hertugdømmerne ved Freden i Wien 30. Oktober 1864, efter hvilken Rigsraadet havde vedtaget en *Grundlovsbestemmelse af 23. December 1864* om Bortfald af Rigsraadets slesvigske Medlemmer, var man nu i den Situation at have 2 forskelligt opbyggede Forfatningslove for samme Omraade, Junigrundloven af 1849 og Novemberforfatningen af 1863, den første for Kongerigets særlige Anliggender, den anden for fælles Anliggender, som nu maatte være identiske med Kongerigets, og med 2 forskellige lovgivende Forsamlinger, Rigsdagen og Rigsraadet, hver delt i 2 Ting.

Denne urimelige Tilstand kunde ikke vedvare, og støttet til Rigsraadets Landsting, der ønskede at komme bort fra Junigrundlovens frie Valgretsregler, bestemte Regeringen sig til at fremsætte et nyt Grundlovsforslag med Udgangspunkt i Grundloven af 1849, men med Hensyntagen til Novemberforfatningens Bestemmelser, navnlig om Landstingets Sammensætning, og efter meget vanskelige Forhandlinger i Rigsraadets Grundlovsfællesudvalg vedtoges den ny Grundlov, i hvilken bl. a. Forslagets Regler om Landstinget var ændret i Retning af Begunstigelse af Grundejerne paa Landet, først af Rigsraadet og derefter uden Ændringer af Rigsdagen, hvorefter den *den 28. Juli 1866* stadfæstedes af Kongen som „*Danmarks Riges gennemsete Grundlov af 5. Juni 1849.*“

Samtidig stadfæstedes en *Grundlovsbestemmelse angaaende Ophævelse af Grundlovsbestemmelsen af 29. August 1855 om Indskrænkning af Grundloven af 5. Juni 1849.*

De fleste af Bestemmelserne i Grundloven af 1866 svarede i det væsentlige til Junigrundlovens, og Reglerne om Valgret til Folketinget var ganske de samme som i Grundloven af 1849. Valgretsalderen (30 Aar) og Valgbarhedsalderen (25 Aar) var ens for begge Ting. Antallet af Folketingets Medlemmer skulde være efter Forholdet af 1 Medlem til 16 000 Indbyggere.

Antallet af Landstingets Medlemmer fastsattes til 66. Ved Landstingets Sammensætning var der imidlertid taget væsentligt Hensyn til Bestemmelserne i Novembergrundloven. Af dets Medlemmer udnævntes 12 paa Livstid af Kongen, 7 valgtes i København, 45 i større Valgkredse omfattende Land og Købstæder, 1 paa Bornholm og 1 af Færøernes Lagting.

De nærmere Regler var følgende: I København valgtes samtlige Vælgere 1 Valg-